

תת"ע 1219/07/18 - מדינת ישראל נגד חן שלמה חן שלמה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1219-07-18 מדינת ישראל נ' חן שלמה
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חן שלמה חן שלמה

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפניי מואשם כי ביום 7.5.18 בשעה 16:45 נהג ברכבו ברחוב קיבוץ גלויות בראש העין לכיוון דרום ופנה לכביש השירות המוביל לכביש 5, נטען כי עבר את התמזגות הכבישים תוך שלא נתן זכות קדימה לרכב אחר..

זאת בניגוד לתקנה 64(ג) יחד עם תקנה 22(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

פרשת התביעה

ע"ת 1 גיא שמו.

שוטר תנועה, השוטר ערך את הדו"ח (ת/1) וכן מזכר ובו הסקיצה (ת/2).

השוטר מספר כי עמד רגלית כ-40 מ' מהצומת וצפה על העבירה. לדבריו הבחין ברכב הנוסע על רח' קיבוץ גלויות מכיוון צפון עוצר לפני תמרור עצור הנמצא בכיוונו ופונה שמאלה לדרך השירות המובילה לכביש 5 למזרח. כשהרכב נכנס לדרך השירות, הבחין העד בנאשם אשר נסע על רח' קיבוץ גלויות מכיוון דרום, פנה בנסיעה מהירה ימינה לדרך השירות מבלי לציית לתמרור 301 (מתן זכות קדימה). הנאשם גרם לרכב שהגיע מצפון לבלום בצורה פתאומית.

העד מציין כי היה לו קשר עין רצוף עם הנאשם עד לעצירתו וכי ממוקם עמידתו היה לו שדה ראייה של כ-4 מטר לפני קו העצירה כיוון נסיעת הרכב אשר יש לו תמרור עצור. בחקירה נגדית מצביע על כך שאף מהצילום (נ/2) אשר הגיש הנאשם ניתן לראות את שדה הראיה.

פרשת ההגנה

עמוד 1

הנאשם

לדבריו יצא מראש העין לכיוון אריאל.

הנאשם מספר כי מדובר בנסיעה קבועה שעשה במשך שנה שלמה, וטוען כי השוטר איננו יכול להבחין בו ממקום עמידתו.

מוסיף הנאשם ואומר כי בכל יום שהוא עובר שם השוטר קופץ כמו נחש לעשות לו רפורט, כל השנה לא הייתה לו הזדמנות לעצור אותו, ועכשיו הייתה לו הזדמנות פז.

לטענתו הרכב השני, לא עצר בעצור ובא במהירות. הנאשם מספר כי בגלל שהוא לא עצר בעצור, נהג הרכב השני צפר, וברגע שהוא צפר השוטר קפץ כמו נחש ועצר אותו בגלל הצפירה של הנהג השני.

דין

נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה האם ממקום עמידת השוטר באפשרותו לראות את שהתרחש בצומת והאם הרכב המעורב עצר קודם כניסתו לצומת בתמרור העצור המוצב לפניו.

השוטר רשם בדו"ח ואף העיד בפניי, כי ממקום עמידתו היה לו קו ראייה נקי לכיוון הצומת וכי הבחין כי הרכב המעורב עצר בתמרור העצור טרם כניסתו לצומת.

במקביל, בחנתי את גרסתו של הנאשם למול צילומי מקום העבירה אשר הוגשו על ידיו והגעתי למסקנה כי גרסתו של הנאשם בלתי אפשרית.

צילומי הצומת מלמדים כי בכיוון נסיעת הרכב המעורב על רח' קיבוץ גלויות מוצב תמרור עצור לפני נתיב הפנייה שמאלה, לאחר שהמעורב משלים פנייתו לשמאל, נמצא בנקודה בה אי התנועה נמצא לימינו, והנאשם בפניה לימין, כאשר אי התנועה לשמאלו. קודם השתלבות הנאשם לימין, עליו לציית לתמרור 301 וליתן זכות קדימה למעורב.

לפיכך, למעלה מן צורך, יש לציין כי גם אם אניח לטובתו של הנאשם כי המעורב לא עצר בתמרור העצור, יש לקבוע כי בנקודת הדרך בה חלף הנאשם על פני תמרור 301 זכות הקדימה הינה לרכב המעורב.

כפי שנקבע בביהמ"ש העליון בע"פ 03/10332 חיים בלייכר נגד מדינת ישראל:

"לעניין זה נתנו משקל למהירות המופרזת בצורה קיצונית של נסיעת הפרטית, כמבואר לעיל. אך ברור כי העובדה של נסיעה במהירות מופרזת של הפרטית אין בה לנקות את המערער מהרשלנות שדבקה בו באי-מתן זכות קדימה. מתן זכות קדימה על-ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה על-מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת. בכך לא עמד המערער בעניינו."

הנאשם אף טען תחילה בחקירתו הנגדית כי כאשר היה עם רכבו בנקודה המסומנת A על התמונה (נ/1), נקודה הנמצאת על כביש השירות לאחר אי התנועה, הבחין ברכב המעורב אשר איננו עוצר בתמרור העצור, לדבריו הבחין ברכב המעורב בחלון רכבו ולא במראה האחורית וזאת מבלי שנדרש לסובב את ראשו.

"ש. מציגה לך את התמונה נ/1. אתה אומר שהיית במקום שסומן A כאשר המעורב לא עצר בעצור?

ת. כן.

ש. אתה צריך להיות בתנועה חוצה? עם הפנים מקדימה ושמאלה ולא יכולת לראות?

ת. יש לי אפשרות לראות כן.

אני ראיתי אותו מהחלון שלי, מהמראה אני לא יכול לראות אלא רק רוורס.

המראה השמאלית מראה לאחור לא מראה לי קדימה.

ש. ממש סובבת את כל הראש לשם?

ת. לא צריך לסובב את הראש זה מולי.

ברגע שנתתי סיבוב ימיני אני רואה אותו מולי." (עמ' 7 שורות 10-2 לפרוטוקול מיום 23.6.19).

יש לציין כי תיאור זה איננו אפשרי. ואף כאשר הופנה הנאשם ע"י ביהמ"ש לשרטוט השוטר ולצילום המקום במפות גוגל, סתר הנאשם את דבריו כאשר טען:

"ברגע שהסתובבתי לא ראיתי אותו.

בנקודה שבה סימנתי A, מדייק ואומר שלא יכולתי לראות אותו.

ש. בתחילת האי תנועה הבחנת בו שהוא לא מציית לתמרור עצור. זאת אומרת שהוא עבר את הצומת?

ת. הוא בא במהירות הוא בא בספיד?

ש. בתחילת האי תנועה איפה שהשילוט בנ/1 הבחנת שהוא לא עצר בתמרור עצור?

ת. מצביע על נקודה A, איך שהגעתי לפה לפני הסיבוב ראיתי אותו כמו שצילמתי בנ/2.

לפני שהסתובבתי כבר ראיתי אותו. ברגע שהסתובבתי לא ראיתי אותו." (עמ' 8 שורות 9-2 לפרוטוקול מיום 23.6.19).

לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, את הראיות שהוגשו מטעמם, ושמעתי את עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת

במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח שערך תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, כולל מיקום הרכב בנתיבי הנסיעה, מסלול נסיעת הנאשם, קיום קשר עין עם הצומת ועם הנאשם, ומכלול העובדות הרלוונטיות לאישום.

2. עדותו של עד התביעה בביהמ"ש הייתה עניינית, בהירה, עקבית ואף לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם.

3. לא מצאתי יסוד לחשוד בשוטר כי יעמוד דווקא במקום ממנו אינו יכול לראות את הצומת. השוטר חזר והדגיש בעדותו כי בטוח בכך שראה את הנאשם מבצע את העבירה וכי אף הבחין ברכב המעורב ובעצירתו לפני תמרוך העצור.

4. לאחר שעיינתי בתמונות המקום שצילם הנאשם וככל שיכולתי להתרשם מהתמונות שהציג נראה כי ממקום עמידת השוטר ניתן להבחין בצומת ובנעשה בגבולה זאת ועוד, מצאתי כאמור לעיל כי בדברי הנאשם סתירות באשר לאפשרות כי ראה מהמקום אותו סימן בצילום את הרכב המעורב מגיע ללא עצירה.

5. לטענת הנאשם, הייתה עימו ברכב נוסעת אשר זהותה ידועה לה, אך למרות זאת הנאשם בחר שלא לזמנה לעדות ניתן לראות את הדבר לחובתו.

הלכה מושרשת היא כי אי הבאתו של עד רלבנטי יוצרת הנחה כי אילו הושמע העד היה בכך כדי לתמוך בגרסת היריב וכי הסיבה לאי הבאתו הינה החשש של בעל הדין מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. משכך, הכלל הוא כי צד אשר נמנע מלהעיד עדים מטעמו, נזקף הדבר לחובתו שכן אי-הבאתו של עד רלוואנטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשד, כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד.

אשר לטענתו של הנאשם כי השוטר "חיפש אותו" ומדובר בעלילה וכפי דבריו בפרוטוקול:

"כל הזמן הוא קפץ כמו נשוך נחש לחפש אותי ולא מצא עד לפעם הזאת.

ש. בפעם הזאת הוא כבר מצא וניצל את זה.

ת. בוודאי, הוא שמע צפירה של הנהג המתלהם הצעיר הזה...

ש. זה עבירה שלך אם מישהו צופר לך?

ת. אמרתי זה עבירה? זאת לא עבירה.

ש. היתה לו סיבה עכשיו והוא עצר אותך?

ת. כן, עקב הצפירה של הנהג. כי כל השנה אני נוסע והוא קופץ ולא עזר לו, הוא שמע את הצפירה אחרי והוא עצר.

ש. בגללך ?

ת. הוא מחפש הוא משועמם, יושב בצד, מחכה שמישהו יעשה סיבוב והוא קופץ." (עמ' 6 שורות 19-28 לפרוטוקול מיום 23.6.19).

לא מצאתי יסוד לחשוד בשוטר כי קיימת סיבה בגלל העליל על הנאשם דברים שלא התרחשו. השוטר חזר והדגיש בעדותו כי הוא בטוח בכך שראה את הנאשם מבצע את העבירה.

אדרבא - מדברי הנאשם עצמו נמצאנו למדים כי הבחין בשוטר הניצב במקום מידי יום. כעובדה, במשך שנה שלימה, למרות מפגש יום יומי כטענת הנאשם, לא נרשם דו"ח - לו ביקש השוטר להעליל עליו עלילה, חזקה שלא היה ממתי שנה שלימה...

תפקידו של השוטר הינו לאכוף את חוקי התנועה ולשמור על חייהם של משתמשי הדרך.

מדובר בטענת סרק אשר איננה מבוססת על דבר, וטוב הייתה ולא הייתה נטענת במיוחד כלפי משרתי ציבור אשר חזקה כי עושים מלאכתם נאמנה וכי פועלים ע"פ ההכשרה אותה קיבלו כדי לבצע עבודתם כראוי.

וזאת במיוחד כאשר גם לדברי הנאשם עצמו אין לו היכרות קודמת עם השוטר וכפי לשונו בדיון:

"ש. אז אין לך היכרות קודמת איתו:

ת. לא. אני רק ראיתי אותו בצד והוא כל הזמן קופץ" (עמ' 6 שורה 32 - עמ' 7 שורה 1 לפרוטוקול מיום 23.6.19).

בע"פ 4004/98 (ת"א) ורשבסקי נ' מ"י, מתייחס כבוד השופט מודריק לקושי הרובץ לפתחם של שופטי התעבורה, הנצרכים לחרוץ ממצאים על פי אמון בנסיבות של "עדות מול עדות":

"לדידי עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם... אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "ייפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין, והוא עשוי באורח תת הכרתי "ליפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית, והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו, ושעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו, עליו לבצע ראייה לאחור במעשהו, ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור."

"בוודאי שלא ניתן לומר, שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה. גם שוטר עשוי לשקר. הוא עלול גם לטעות, שלא במתכוון. על כן צריכה הערכה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים...".

בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיעת הצדדים, בחינת העדויות ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה הנני קובעת כי הנאשם עבר את העבירה ומרשיעה אותו בעובדות כתב האישום.

לאור האמור אני קובעת כי הנאשם עבר את עבירה ומרשיעה אותו בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 יולי 2019, במעמד הצדדים